

та му подхлъцнахъ и той падна. Тогазъ припълъ по колѣнѣ до едно канапе тамо близу, и, като опрѣ лактиетѣ си о него, тури си главѣтъ между двѣтѣ си рѣцѣ.

А тя го гледаше тъй като ужива съ нѣкакво си вътрѣшно наслаждение. Стоеше почитително наистинж но очитѣ ѝ отъ радость блистаяхъ, и като да казваше въ себе си: ако да быхъ щѣла, можахъ да тя смажъ подѣ нозѣтѣ си. А послѣ станж, пристѣпи та ся понадвеси прѣзъ зидѣтъ на брѣгѣтъ, и като понадникна надъ езерото, върна ся пакъ къмъ него. Волскый прѣдугади че имаше да чуе отъ нежъ нѣщо грозно... ужасна нѣкожъ исповѣдь, ... подѣ коѣто, онзи койго бы ѣ чулъ, бы му ся стоила душата, и очакваше ѣжъ расгренеранѣ...

— Ты ся не догаждашь за нищо, казва му графинята. Всякога все на този ли си умъ че женага прѣзъ онѣзи ноцѣ ... бѣхъ азъ? Докторѣтъ не е рачилъ да ти искаже всичкѣтъ истинѣ ... Не видишь ли че прѣстенѣтъ, който носишь на прѣстѣтъ си, ... не е мойтъ ... но е прѣстенѣтъ ... на Еленѣ, ... на горничнѣтъ ми? ...